

LBRIS

We know
books

ALEXANDRU-LUCIAN NEAGU

COPIII DUMBRĂVII

Roman

TRITONIC

Tritonic Books

© Tritonic pentru prezenta ediție

București – 2025

Copiii dumbrăvii - Roman
Alexandru-Lucian Neagu

Copyright © Alexandru-Lucian Neagu
Copyright © TRITONIC 2025 pentru ediția prezentă.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu
recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția Science fiction & Fantasy este coordonată de Teodora Matei.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEAGU, ALEXANDRU-LUCIAN

Copiii dumbrăvii : roman / Alexandru-Lucian Neagu, - București :

Tritonic Books, 2025

ISBN 978-606-749-814-1

821.135.1

Coperta: Alexandra Bardan
DTP: Ioan Dorel Radu
Editor: Rebeca Cojocaru
Comanda nr. SFFH01/2025
Bun de tipar: Martie 2025
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

<i>Înfripire.</i>	
Vreau să revăd lumea prin ochi de diamant!.....	9
<i>Capitolul I</i>	
Frate și soră.....	32
<i>Capitolul II</i>	
Un musafir.....	90
<i>Capitolul III</i>	
Wielism.....	126
<i>Capitolul IV</i>	
Lacrimi de foc.....	145
<i>Capitolul V</i>	
Un dar.....	167
<i>Capitolul VI</i>	
Un fir de iarbă, o buburuză, un strop de rouă.....	189
<i>Capitolul VII</i>	
Să cânte surlele, să bată tobele!.....	218

Capitolul VIII

Copiii dumbrăvii 259

Capitolul IX

Vânătoarea 296

Capitolul X

Plecarea 371

Mulțumiri 394

*Suntem firi de alambicuri,
Și retorte-ncârligate
Ce-au la capete canele
Aiurite, dereglate.*

*Alchimiști ai vieții noastre
Sublimăm făr' de-ncetare,
Dând mai iute focul vetrei
Sau lăsându-l și mai moale.*

*Clipe dulci, momente stranii,
Anii trec nebuni cu anii.*

Șerban Daniel, coleg și prieten.

PERSONAJE

Ayokunle și Pelingileth - personajele principale

Ben - hangiu

Martha - soția lui Ben

Jill - mușteriu la hanul lui Ben

Willhelm Devorion - un musafir neașteptat/ un băiat rătăcit prin pădure

Balor Devorion - tatăl lui Willhelm

Filyah Brimo - preceptorul lui Willhelm

Alex și Raiden - tineri Înzeștrați renumiți

Maeștrii Jayden și Madrogred - conducători ai lumii Înzeștraților

Mors - un urs-om

Shan - o femeie-tigru

Așke - o fată-vulpe

Ayokunkle - Maestru

Evelyn - Maestră

Aieleen - Maestră

Indirah - discipolă a Maestrului Ayokunle

Kael - discipol al Maestrului Ayokunle

Liviah - discipolă a Maestrului Ayokunle

Înfiripare.**Vreau să revăd lumea prin
ochi de diamant!**

Am deschis ochii, lăsând lumina să le străpungă moleșeala somnului. Nu mi-am mișcat trupul, nici măcar un singur mușchi. Pentru o fracțiune de secundă am lăsat senzația de neant să persiste. Am lăsat să dispară prezența corpului fizic, a minții ce încerca să restabilească contactul cu realitatea, a spiritului rezonant. Le-am ignorat în speranța că ele vor proceda întocmai. Am devenit o șoaptă rostită de pe o altă planetă, pierdută la prima rafală de vânt. Legătura Wielismului se disipă, iar eu am uitat de existență, de a mea, de a tuturor... Am devenit vulnerabil și intangibil și... distant. Apoi am clipit.

Wielismul se rematerializă, concret și incoruptibil, spiritul apăru cu prima răsufflare, mintea se încordă vioaie și nerăbdătoare, iar trupul părăsi așternutul cald.

– *Ai dobândit un obicei deranjant, Ayokunle.*

– *Hm?*

O senzație acută de răceală încheștată într-o menghină a singurătății străbătu prin Wielism. Mi-am înăbușit un tremur la timp, oftând întristat.

– *Nu e prima oară, Aieleen. De ce n-ai spus nimic?*

– Deoarece, în mod paradoxal, erai fericit.

Am coborât treptele din obsidian, atingând sabia cu blândețe.

– Suntem unul și același, dar în același timp două persoane diferite. Fericirea mea ar trebui să fie și a ta. Or, obiceiul meu, cu greu, se încadrează aici. Iartă-mă, nu se va repeta!

Sunetul cascadei revărsate în interiorul pereților convecși străbătu asemenea unei umbre pe chipul meu. Dintr-un motiv necunoscut freamătul apei avusese mereu un efect înviorător asupra mea, chiar mai plăcut decât însăși senzația purificatoare a apei limpezi ce-ți spală trupul.

Brusc, o ușoară apăsare se abătu asupra umerilor.

– Ce-mi ascunzi, Aieleen?

Tăcere.

– Războiul se apropie...

– Nu ar fi primul. Adevărul?

– Tu.

– Eu?

– Incidentul de azi-dimineață nu e primul caz. Încetul cu încetul te închizi în tine. Ochii tăi văd doar jumătate din ceea ce obișnuiau. Chiar și din perspectiva lucrurilor mărunte.

– Lucruri mărunte?

– Închide ochii și spune-mi, ce porți astăzi?

– Absurd! Cum să nu...?

Am ezitat, cuprins de îndoială și uimire. Aieleen nu-mi permise să continui.

– Nu știi, deoarece nici măcar nu-ți amintești să fi luat ceva. Cum ți-ai petrecut ziua de ieri?

Tăcere.

– Ai stat în Wielism, nederanjat de nimeni. Eu ți-am ținut locul. Există mult mai multe întâmplări de felul ăsta. Nu sunt singura care a observat...

O altă tăcere se lăsă peste noi doi, una mai adâncă decât prima. Niciunul nu îndrăzni să o întrerupă. Deși mâhnit, am decis să mă rezum la vechea putere tămăduitoare a umorului.

– Lămurește-mă în privința acestor întâmplări, am cerut cu o urmă expectativă de haz.

Aieleen nu cedă din primele secunde, însă înainte de a ofta resemnată și a îmi răspunde pe aceeași modulație, avu grijă să-mi reamintească de îndatorirea mea printr-o șfichiuire a unui mănunchi de gheață la nivelul șirei spinării.

– Ei bine, în primul și-n primul rând, cu două zile în urmă, după ce toți ceilalți s-au ridicat de la masă, tu ai rămas pe gânduri, fără a sesiza cum Liviah te-a așteptat aproximativ trei ore să te ridici. Știi prea bine cât îi e de greu să se acomodeze. E încă tânără, o copilă, iar prezența ta n-o ajută. Nici atunci când o pui în așteptare.

– Am înțeles. Voi fi mai atent când ceilalți se vor...

– Când ai în fața ta o fată care stă nemișcată timp de câteva ore bune e cazul să-ți pui câteva întrebări, mi-o tăie ea necruțător.

Încă din momentul în care o recrutasem pe Evelyn, Aieleen dezvoltase o latură maternă, iar indignarea pe care o simțeam prin fiecare por nu putea fi privită decât ca o normalitate. În cele din urmă, avea dreptate; Liviah nu era altceva decât o copilă, văzută prin ochii noștri.

– Ay, reluă ea pe o notă mai blajină, pasivismul tău se află în strictă legătură cu bătaia ce va urma. Nu-l mai poți numi război. Nu după atâta amar de vreme...

– Aieleen...

– Lasă-mă să termin! Plănuiești să înfrunți legiuni de demoni cât și pe stăpâna lor, Maexvelna, de unul singur. Pe alții acest gând i-ar înfricoșa, i-ar face să se ascundă în ungherele cele

mai întunecate ale pământului. Pe tine nici nu te mai impresionează. Îți cunoști puterea suficient de bine cât să te temi de ea mai mult decât orice altceva. Ei bine, aproape orice altceva...

– Aieleen...

– Nu încheierea acestei situații te-a adus în starea aceasta cât confruntarea ei!

– Poate că ar trebui să privesc lucrurile dintr-un alt punct de vedere.

– Cum ar fi?

– Nu știu... tocmai de aceea prefer să mă retrag ore întregi în Wielism, poate chiar zile uneori. Știu că greșesc. Am lăsat toate îndatoririle mele pe seama lui Evelyn, în timp ce eu, aparent, nici măcar nu știu ce port de pe o zi pe alta.

– Adevărat.

Am desfăcut sabia de la brâu, așezând-o cu blândețe pe dalele ce împrejmuiau bazinul sferic. Fără lehamite, dar domol, m-am dezbrăcat pe rând de cămașa albă, de pantalonii negri, până când, în oglindirea apei limpezi trupul meu se înfățișă gol. Ochii îmi erau cu atât mai dezgoliți.

– Neîngăduitoare până la sfârșit, văd.

Aieleen se mulțumi doar să zâmbească afectuos.

Apa se încălzi de îndată ce am intrat, iar o secundă mai târziu se lăsă pradă mișcărilor tăioase ale membrilor mele călătoare. Zgomotul cascadei se pierdu printre picăturile de apă propulsate concomitent cu avântul meu către adâncimile bazinului. Rezervorul era uriaș și fusese construit după un tipar specific, modelat de o dorință pe care o crezusem de mult pierită, odată ce hotărâsem că voi locui în interiorul unui vulcan. Depășind cincizeci de metri în diametru, bazinul oferea o priveliște unică oricui avea ocazia să-și scalde trupul în apa-i binefăcătoare. În mijlocul lui se revărsa, din înaltul cerului, o fâșie de apă ce adoptase nuanțele cerului

înstelat, fix prin scările spiralate, asemenea focului însuflețit în timpul unei Hore a Originii. Cascada tropăia pe marmura rece a pedestalului circular aflat în mijlocul bazinului, ca un loc de odihnă după o noapte sau zi obositoare.

În adâncurile sale, rezervorul forma un unghi drept, astfel creând o legătură cu oceanul care înconjura Insula Renașterii. În adâncurile sale mă simțeam din nou pierdut. Încetasem să mai înot. Membrele mi-au poposit leneșe pe faldurile curenților, undeva în pânțele de cobalt al apei sâsătoare. Chiar și de la acea adâncime, chiar și cu rafalele cascadei care tulburau neconținut suprafața, șapte stele străbăteau încăpățanate prin zorii de cleștar: constelația Arcan – primele stele apărute și totodată ultimele stinse de pe firmament.

Nu m-am lăsat pradă neantului din nou. I-ar fi adus amărăciune și suferință lui Aieleen. În schimb am închis ochii. Muzica mă acompanie de îndată în avântul necontrolat al creaturii fluide. Îmbrățișările ei imateriale mă purtară la suprafață, înapoi la susurul atenuat al cascadei. O umbră trecu pe deasupra craterului, jucându-se cu stelele tremurătoare ale răsăritului.

– Te-ai întors, am rostit simplu.

– Da, se auzi vocea binecunoscută, mereu încărcată cu o doză nemărginită de condescendență.

Am întors capul către marginea bazinului, apoi am schițat un zâmbet împăcat.

– Trebuie să fii obosită. Vino, alătură-mi-te!

Evelyn își lăsă sceptorul în apropierea hainelor mele, după care se dezbrăcă de xialdă cu naturalețea luminii ce împrăstie umbrele. Păși cu eleganță pe treptele dăltuite, cu fiecare pas făcut alunecând mai mult în apa albăstruie, până când pielea-i diafană se contopi cu rămășițele refle-

xiei argintii ale lunii de pe cer. Cascada se încovoie supusă îndemnului meu, după care își abandonează traseul obișnuit, ramificându-se în zeci de voaluri recurente care acoperiră fără preget rezervorul de privirile celor neinvitați sub forma unei cupole din picături descendente.

Am înnotat amândoi către pedestal unde am lăsat doar picioarele să tulbure apa prin pulsații ritmice și jucăușe. Mici globuri azurii se desprinseseră de pe suprafața translucidă a apei, plutind târâgănat trei-patru metri, înainte de a se sparge melodios de bolta protectoare. Evelyn prinse cu ușurință unul singur, pe care îl sparse între degete. Un lichid incolor i se prelinse în palma deschisă, iar o mireasmă tropicitoare umplu încăperea imensă.

– Cum a decurs? am întrebat pe un ton scăzut în timp ce colectam micile bule pribege.

– Au acceptat, răspunse ea pe aceeași tonalitate. Nu au avut de ales, oricum.

– Înțeleg...

Cu un poc imperceptibil sferele din mână se sparseră simultan.

– Nu, Maestre! zise imediat Evelyn, ghicindu-mi intențiile.

– Cantitatea este suficientă pentru călătoria avută.

– Știi că nu m-am referit la acest lucru! protestă ea, oarecum resemnată. Nu se cade ca eu să fiu prima.

– Prostii! am oftat eu. Știi prea bine cât de puțin mă preocupă astfel de etichete. Relaxează-te și povestește-mi. Ai întâmpinat dificultăți?

Am început de la omoplați, apoi am continuat de o parte și de alta a coloanei vertebrale. Șiretlicul consta în masarea ambelor părți dintr-un întreg, altfel soluția tămăduitoare ar fi creat un disconfort imens persoanei tratate.

Aproape instantaneu, spatele ei se destinse, umerii oftară ușurați, iar mușchii ei se calmară obedienți.

– Nu. Maestrul Jayden a rămas neschimbat. M-a primit cu aceeași mină de veselie imperturbabilă pe care o înfățișează oricui. Maestrul Madrogred era plecat într-o misiune, probabil către sud, din moment ce nu i-am simțit prezența de-a lungul deșertului sau în apropierea Eldnoah-lui.

Îngrijorare.

– Ce te apasă, Evelyn?

– Când i-am comunicat veștile, Maestrul Jayden a spus doar *A venit timpul în cele din urmă?* Ca și cum știa de mult ce avea să se întâmple, cât și consecințele lor.

Am răs melancolic. Un bătrân asemenea lui cu greu putea fi prins cu garda jos, chiar și într-o vicisitudine de evenimente ce nu țineau de puterea sa.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Evelyn. Cel puțin nu în mod direct.

Nu vorbi în primele cincisprezece secunde, parcă așteptând timpul necesar pentru a reda vorbelor sale gravitatea necesară.

– Se apropie războiul...

– Ciudat, Aieleen crede același lucru.

Se întoarse către mine, privindu-mă cu insistență și reproș. Păru-i negru, lung, ușor inelat – chiar și în condițiile în care fusese acoperit de mângâierile apei – îi învelea sânii opulenți, acoperindu-i parțial goliștea trandafirică.

– Nu găsesc nimic amuzant, Maestre! punctă ea la obiect, nevrând să accepte tentativa mea de a ocoli sau măcar a atenua subiectul.

Am privit pieziș unul dintre globuri pe măsură ce acesta urca la nivelul nostru, mulțumindu-i că se interpucea la timp. Am folosit acest prilej pentru a-mi schimba

poziția într-un mod strategic. Aieleen chicoti, observându-mi reacția.

– Aieleen crede, de asemenea, că în ultima perioadă am fost cam... pasiv și neatent la micile detalii.

Două mâini cordiale apăsară pe umerii mei, cerând să uit de orice inconvenient. Avansară către talie, trasând oaze de binefacere și plăcere.

– Se referă probabil la Liviah, spuse Evelyn cadent. L-am oprit pe Kael care intenționa să poarte o discuție ca de la bărbat la bărbat, adăugă ea explicativ, remarcându-mi tresărirea.

Așa aflase deci, am rezonat măhnit. Brusc, alte două întrebări se materializară din nebuloasa subconștientului. I-am cuprins mâinile cu delicatețe, apoi, fără să o privesc, concentrându-mă mai degrabă asupra degetelor ei sedefii, am zis cu precădere:

– Tu ce crezi, Maestră Evelyn?

Teamă. Compătimitate fără margini. Hotărâre.

Știam că înțelesese cu o exactitate de cristal la ce mă referisem. Își eliberă una dintre mâini, îmi înălță bărbia cu ea, inspiră adânc, forțându-mă astfel să o privesc în cei doi ochi de un verde diamantin incandescent.

– Vrei să mori și totuși să trăiești. Războiul ce va veni nu reprezintă pentru tine nimic altceva decât o modalitate de eliberare. Cum plănuiești s-o obții și ce vei face după nu sunt siguri. Cu toții știm că Maexvelna va realiza imposibilul și te va pune chiar și pe tine în încurcătură. Nimeni altcineva nu cunoaște pericolul pe care un Lord al Nimicniciei îl poate întruchipa odată ce și-a ales ținta. Cu toate acestea și în ciuda oricăror planuri întocmite, Maexvelna va fi în mod indubitabil înfrântă. Motivul în urma căruia te-ai detașat de ceilalți și probabil de însăși esența Wielismului nu este

apropierea ultimei bătălii, ci rezoluția care se va desprinde din deznodământ. Ți-ai dorit atât de mult acest lucru, acest final, încât acum te sperie. Simți că a mai rămas un singur lucru de făcut, dar nu vrei să-l conștientizezi, deoarece ar însemna să răscolești trecutul și prezentul doar pentru a te asigura că viitorul este cel dorit cu adevărat.

Ruşine. Ură. Iubire. Suferință. Suferință ucigătoare și mistuitoare.

– Câteodată, această copilă... nu, bănuiesc că nu o mai pot numi astfel, nu în aceste situații... te citește cu o claritate ce ar face de rușine orice purtător al Ochilor Celești, mărturisii Aieleen, vădit tulburată.

– Pe lângă tine... și o anumită persoană pe care amândoi o cunoaștem, ea e singura capabilă să privească cu asemenea discernământ în sufletul meu, am murmurat impersonal.

Evelyn își retrase ambele mâini, le sprijini de piatra rece, își plecă capul cu o secundă întârziere, permițându-mi, spre marea ei supărare, să-i văd roșeața din obrajii secătuiți temporar de vloga cutezanței.

Jenă. Mulțumire. Așteptare. Speranță firavă.

Cu un geamăt ce se voia a încununa toate neajunsurile de abia răsăritei zile, i-am apropiat fruntea de pieptul meu, după care mi-am odihnit bărbia pe creștetul ei. Am rămas astfel, nemișcați, cu sunetul stropilor de apă dansând de-a lungul încăperii, cu razele soarelui jucându-se cu umbrele de pe chipul nostru, cu dimineața martoră a timpului trecut.

– În afară de Liviah și implicit Kael, am mai deranjat pe altcineva? am pus, pe un ton ceva mai vioi, cea de-a doua întrebare apărută cu câteva minute în urmă.

– Nu, răspunse Evelyn, după ce se asigură că glasul îi revenise la tonalitatea obișnuită printr-un exces de tuse autoprovocat.